

- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2014 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-25/14)

(2014/C 61/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. García-Valdecasas Dorrego, Abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 października 2013 r. w sprawie ustalenia zgodności stawek jednostkowych w strefach pobierania opłat na rok 2014 na podstawie art. 17 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 391/2013, w odniesieniu do ustalenia stawki dla Hiszpanii w kwocie 71,69 EUR (Hiszpania kontynentalna) i 58,36 EUR (Hiszpania, Wyspy Kanaryjskie) oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 29 października 2013 r. w sprawie ustalenia zgodności stawek jednostkowych w strefach pobierania opłat na rok 2014 na podstawie art. 17 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 391/2013, w odniesieniu do ustalenia stawki dla Hiszpanii w kwocie 71,69 EUR (Hiszpania kontynentalna) i 58,36 EUR (Hiszpania, Wyspy Kanaryjskie).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Naruszenie art. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (UE) nr 1191/2010 z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 11a rozporządzenia (WE) nr 1794/2006 z dnia 6 grudnia 2006 r. ustanawiającego wspólny schemat opłat

za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej, ze względu na to, że przepisy te przewidują, że instytucje zapewniające służby ruchu lotniczego nie muszą pokrywać, w pierwszym okresie odniesienia 2012–2014, odchyleń od prognozy ruchu, które nie przekraczają prognozy ruchu lub znajdują się poniżej tej prognozy o ponad 2 %, w przypadku państw członkowskich, których przepisy krajowe, obowiązujące przed dniem 8 lipca 2010 r., przewidują zmniejszenie stawki jednostkowej wykraczające poza ogólnounijne cele.

- 2) Naruszenie zasady hierarchii norm ze względu na to, że decyzja nie można zmienić rozporządzenia Unii ani nie można w niej zdecydować, że podział ryzyka „należy stosować już” od progu 0 % różnicy zamiast 2 % różnicy, w przypadku gdy nie przewidziano tego wyraźnie w rozporządzeniu wykonawczym.
- 3) Nadużycie proceduralne, ze względu na to, że Komisja ustalając *ex novo* przesłankę podziału ryzyka w schemacie opłat, nie postąpiła zdaniem skarżącej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiającego ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej, do którego odsyła art. 15 ust. 4 nr 550/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej. Skarżąca twierdzi, że przepisy te stanowią, iż Komisja, wspierana przez Komitet ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej, przyjmuje przepisy wykonawcze w celu ustalenia schematu opłat i ponadto należy zastosować procedurę określoną w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję.

Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi również, że Komisja nie dopełniła obowiązku uzasadnienia aktów, a także naruszyła art. 16 rozporządzenia (WE) nr 550/2004, ze względu na to, że nie przeprowadziła ona wcześniejszej konsultacji z Komitetem ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej w przedmiocie kwestii, czy stanowisko Hiszpanii jest zgodne z zasadami i przepisami dotyczącymi opłat.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — Taetel przeciwko Komisji

(Sprawa T-29/14)

(2014/C 61/37)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Taetel, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Navarro Varona, P. Vidal Martínez, J. López-Quiroga Teijero i G. Canalejo Lasarte, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej istnienie pomocy państwa i nakazała jej zwrot od inwestorów;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 4 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w którym Komisja wskazała inwestorów jako beneficjentów rzekomej pomocy, którzy powinni ją zwrócić;
- tytułem żądania ewentualnego, odstąpienie od wykonania ustanowionego w art. 4 ust. 1 tej decyzji nakazu odzyskania pomocy od inwestorów ze względu na to, że narusza on zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, iż nie można było nakazać odzyskania pomocy przed publikacją decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji i uznanie za niezgodną z prawem metodologii ustalania wartości rzekomej korzyści, którą mają zwrócić inwestorzy;
- stwierdzenie w całości lub w części nieważności art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji dotyczącego zakazu „przenoszenia ciężaru odzyskania na inne podmioty” w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zakazu stosowania lub też rzekomej nieważności postanowień umownych przewidujących możliwość żądania od podmiotów trzecich kwot, jakie inwestorzy winni zwrócić państwu hiszpańskiemu, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której zostały wniesione skargi w sprawach T-700/13 Bankia przeciwko Komisji, T-719/13 Lico Leasing i Pequeños y Medianos Astilleros de Reconversión przeciwko Komisji oraz T-3/14 Anudal Industrial przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w ww. sprawach.

Skarżąca podnosi w szczególności zarzut naruszenia art. 107 TFUE ze względu na uznanie zaskarżonej decyzji, że rozpatrywany w niej system podatkowy mający zastosowanie do niektórych umów leasingu finansowego nowowybudowanych statków stanowi jako całość pomoc państwa.

Zdaniem skarżącej decyzja ta narusza również art. 107 TFUE w zakresie, w jakim uznano w niej, że zgodne z ww. systemem podatkowym środki stanowią „nową” pomoc państwa.

W dalszej kolejności skarżąca podnosi naruszenie zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz art. 107, 108 i 206 TFUE ze względu na błędne określenie beneficjentów pomocy i podlegających odzyskaniu kwot, a także art. 108 ust. 3 TFUE, art. 19 rozporządzenia nr 659/1999, art. 3 ust. 6 traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że w art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji Komisja ustanowiła zakaz stosowania postanowień umownych przewidujących możliwość żądania od

podmiotów trzecich kwot, jakie inwestorzy winni byli zwrócić władzom hiszpańskim czy też uznała te postanowienia umowne za nieważne.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — Banco Popular Español przeciwko Komisji

(Sprawa T-31/14)

(2014/C 61/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Popular Español, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Navarro Varona, P. Vidal Martínez, J. López-Quiroga Teijero i G. Canalejo Lasarte, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej istnienie pomocy państwa i nakazała jej zwrot od inwestorów;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 4 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w którym Komisja wskazała inwestorów jako beneficjentów rzekomej pomocy, którzy powinni ją zwrócić;
- tytułem żądania ewentualnego, odstąpienie od wykonania ustanowionego w art. 4 ust. 1 tej decyzji nakazu odzyskania pomocy od inwestorów ze względu na to, że narusza on zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż nie można było nakazać odzyskania pomocy przed publikacją decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji i uznanie za niezgodną z prawem metodologii ustalania wartości rzekomej korzyści, którą mają zwrócić inwestorzy;
- stwierdzenie w całości lub w części nieważności art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji dotyczącego zakazu „przenoszenia ciężaru odzyskania na inne podmioty” w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zakazu stosowania lub też rzekomej nieważności postanowień umownych przewidujących możliwość żądania od podmiotów trzecich kwot, jakie inwestorzy winni zwrócić państwu hiszpańskiemu, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona zostaje ta sama decyzja, która była przedmiotem skargi wniesionej w sprawie T-29/14 Taetel przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są tożsame z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w tamtej sprawie.